

— Потрай, ще пратимъ тоя мръсникъ на дяволитѣ...
Тая вечеръ комитетътъ ще рѣши...

— Добрѣ, каза глухо Кандовъ.

— Ахъ, иде! извика Соколовъ като видѣ, че се подава едно хубаво и бѣлолико момче, облѣчено доста прилично въ френски дрѣхы.

Види се, че докторътъ него очакваше, защото се развълнува при появляването му.

— Нѣкой боленъ е тозъ? попита студентътъ.

— Да, пардонъ! каза докторътъ и изкокнх изъ вратата.

Когато се завърнх, лицето на докторътъ грѣеше отъ задоволство.

— Кой бѣше негова милостъ? попита Кандовъ, като изглеждаше въ гърба момчето, което си отиваше.

— Пенчо Диамандиевъ, дошелъ си е тия дни отъ Габровската гимназия.

— Какъ, шурейтъ на подлеца Стефчова и синъ на изѣдника Юрдана? попита Кандовъ; вие сте приятели съ него?

— Приятели не сме, но сме повече нѣщо отъ приятели и братя: ний сме другари, той е членъ на комитета.

III.

Два полюса.

Чорбаджи Юрданъ старѣше и ослабваше бързо. Една гасстрическа болка, която го бѣ държала много врѣме на леглото, отрази се още по-силно на характера му и го направи по-раздражителенъ и нетърпѣливъ.

Тая заранъ бѣше хубаво врѣмето и той бѣше ходилъ да се расходи до градината, която имаше на края на града. Тая градина, широка и обиколена съ здрави зидове и насадена съ хубави овошки и цвѣтя, плувнѣла въ прѣсна зеленина, подѣйствова добрѣ на болния старецъ, не из-